

MIRAKLER

Möten mellan himmel och jord

CORDIA

NIELS CHRISTIAN HVIDT

Myrna från Soufanieh

Vi befinner oss i Damaskus, Syriens pulserande och fascinerande huvudstad, med intensiv trafik, myllrande basarer med ett rikt urval av Orientens alla specialiteter, ett vackert, historiskt citadell som säkert var i stort sett ointagligt, och, inte minst, 2,6 miljoner invånare med alla slag av religiös bakgrund. Liksom i Jerusalem är de flesta kristna kyrkotraditioner, i synnerhet de allra äldsta ortodoxa, rikt representerade här och man lever fredligt sida vid sida med den muslimska befolkningen. I maj 2002 reste påven Johannes Paulus II till Damaskus som pilgrim i aposteln Paulus fotspår. Bibeln berättar på flera ställen om Paulus Kristusvision och plötsliga omvändelse på vägen till Damaskus. Under sitt besök var påven inbjuden till Omayyad-moskén, Damaskus största moské, där Johannes Döparens relikier finns bevarade. Det var första gången någonsin som en påve satte sin fot i en moské, och det säger mycket om de goda relationer som råder mellan de olika religionerna i landet. De har inte alltid varit så idealiska. Men nu har man kommit närmare en ömsesidig förståelse, i synnerhet mellan de kristna, som utgör omkring 14 procent av den totala befolkningen. Många menar att de goda relationerna bla har att göra med en ung kristen kvinna, Myrna Nazzour, från Soufanieh, som är en förstad till Damaskus.

HUR MIRAKLERNÄ BÖRJÄDE

Myrna var inte mer än 18 år när de sällsamma händelser började, som för all framtid skulle förändra hennes och hennes mans tillvaro. Sju må-

nader tidigare hade hon gift sig med den 20 år äldre Nicolas Nazzour, som var en klok och förståndig restaurantägare. Som hon senare skulle säga till sin andlige vägledare, den grekisk-katolske pater Elias Zahlaoui, var både hon och hennes man ganska vanliga, troende människor. De skilde sig inte alls från andra kristna familjer i Syrien. "Du får inte ha för stora förväntningar på oss, Abouna (fader på arabiska), jag är 18 år gammal, och jag har varit gift i sju månader. De enda böner jag kan är Fader Vår och Hell dig, Maria..."⁹⁸

Den 22 november 1982 var Myrna på besök hos sin svägerska Leila, som hade väldiga plågor. Flera kvinnor hade kommit dit för att hjälpa henne, och en av dem föreslog att de skulle be för den sjuka. Det var medan de gjorde det som något hände med Myrna. "Plötsligt kände jag något märkligt, som jag inte kan beskriva. Jag kallsvettades över hela kroppen. Det var som om en kraft hade gripit tag i mig. En ung muslimsk kvinna som heter Mayada ropade till. 'Myrna, vad är det du har på händerna?' Det var olja som rann från händerna på mig."⁹⁹ Myrna blev helt förskräckt över det som hade hänt, och hon ropade till jungfru Maria om hjälp. Men när den första förskräckelsen hade lagt sig, började hon stryka Leilas värkande armar och ben med sina oljedrypande händer. Smärtorna försvann omedelbart.

Litet senare kom Nicolas dit. Han trodde inte alls på det hela, utan frågade sin fru om hon hade glömt torka händerna efter det att hon hade lagat mat. Men hans syster Leila gav honom en åthutning: "Du ska inte tala hädiskt!" Nicolas gick sin väg och sade att han skulle komma tillbaka senare och hämta sin fru. Men Farid, Leilas man, var glad åt att se sin hustru frisk igen, och på kvällen när Nicolas hade kommit tillbaka, samlades man till en tackbön. Myrna hade torkat av händerna noga, men oljan började rinna igen. Den här gången var både Nicolas och Farid vittnen till fenomenet ända från början. De kunde bara konstatera att det handlade om en övernaturlig händelse, och de såg den som en Guds gåva, även om de ännu inte förstod vare sig dess vidd eller dess syfte.

Myrnas mor hade naturligtvis hört talas om oljan och den oförklarliga helbrägdagörelsen, och den 25 november sade hon, med en viss förebråelse i rösten, att hon också hade smärtor i ryggraden. Tillsammans med de andra i familjen bestämde man sig för att be. Myrna tog ett stycke bomull i sina torra händer. När bönen började, rann oljan på nytt och

vätte igenom bomullen. Hon smorde in oljan på sin mors rygg, och genast försvann smärtan och har aldrig kommit tillbaka.

IKONEN

Det som innebar den största förändringen i familjen Nazzours liv var det som hände den 27 november 1982. Under en resa till Sofia i Bulgarien hade Nicolas köpt tio stycken billiga små Mariaikoner – en liten pappersbild i färg av Maria och barnet, bakom ett stycke glas i en plastram. På kort tid blev den här oansenliga ikonen känd över hela världen. Den dagen, medan Myrna var i färd med att sköta hushållsarbetet, föll hennes blick på en av de små plastinramade ikonerna som stod vid sidan av en vacker, ganska dyrbar träikon. Plötsligt fick hon se att den glänste på ett konstigt sätt. Hon tog upp den och upptäckte att det hade bildats små droppar av klar, gyllene olja på utsidan av glaset. Hon skyndade sig in till sin man. När han hade kommit över den första chocken satte han ikonen på en tallrik, som efterhand fylldes så att den till sist innehöll omkring 150 ml olja.¹⁰⁰ Nicolas kunde inte tro sina ögon. Det tunna pappret var genomblött av olja och halvt genomskinligt. Ingen av dem kunde fatta hur så mycket olja kunde rinna från en liten utklippt pappersbild.

Nicolas bestämde sig för att gå och hämta resten av familjen, medan Myrna stannade kvar vid ikonen, försjunken i bön. Det var då hon första gången hörde den milda, men tydliga, kvinnorösten, som hon sedan skulle höra så ofta: "Min dotter, var inte rädd, jag är med dig. Öppna dörren, låt ingen hindras från att se mig."

Nicolas hade då kommit tillbaka med den övriga familjen, och med bävan hade han börjat undra hur den här nya mirakulösa händelsen skulle påverka deras liv. Han bad de andra att de skulle hålla undret hemligt och skicka bort alla nyfikna. Innan han hade talat till punkt avbröt hans fru honom: "Nej, Nicolas, jag har hört en kvinnas röst, och hon bad mig att öppna dörrarna och inte hindra någon från att komma till henne." Från den stunden har dörrarna varit öppna till deras hem, och tusentals människor har besökt dem. På så sätt har deras hem blivit

*Myrna Nazzour i bön på ett berg utanför
Damaskus.*

en vallfartsort, alldeles så som hon hade hört Maria önska i ett av budskapen.

Förutom de många pilgrimerna började också kyrkans folk komma dit. Myrna och Nicolas äktenskap är blandat – hon är grekisk-katolsk och han är grekisk-ortodox. Den första kyrkliga auktoritet som besökte deras hem var Damaskus grekisk-ortodoxa patriark, monsignore Boulos Pandéli. Han kom den 27 november, och han fick uppleva det tecken som han senare sade att han hade bett om i sitt hjärta – under bönen började det på ett oförklarligt sätt rinna olja från Myrnas tidigare torra händer. Också Myrnas nuvarande andlige vägledare, som i början ställde sig mycket tvivlande, har upplevt några tecken som gjort honom övertygad om att manifestationerna är Guds gåvor.

Mer problematiskt blev det dagen efter, den 28 november. Då var det den statliga säkerhetstjänsten som hälsade på för att se vad som pågick. De hade fått en mängd rapporter om mystiska händelser i Soufanieh. När säkerhetsmannen Akram Abboud steg in i Nazzours hem var Myrna just i färd med att lära sig be rosenkransen. Abboud ställde några frågor, tog några bilder, och gick sedan sin väg. Men bara för att komma tillbaka på eftermiddagen med ytterligare tre tjänstemän och en läkare, Saliba Abdel Ahad.

Gruppen sade först till Myrna att torka av händerna medan de såg på, och sedan band de torra pappersnäsdukar runt handlederna på henne. Därefter ställde de fyra tjänstemännen sig i en ring omkring henne, medan läkaren placerade sig framför henne. Tjänstemännen sade nu åt Myrna att be. Myrna lydde. Hon började att be helt stilla, och sakta men säkert, som ur tomma intet, bildades det återigen olja på händerna på henne, som så småningom började droppa ner på golvet. Dr Saliba torkade av hennes händer och iakttog länge och noga hur oljan bildades, av sig själv och utan förklaring. "Vad säger du, doktor?" frågade en av säkerhetsmännen. Läkaren lyfte pekfingret mot himlen. "Det är Guds verk", sade han.

En annan av tjänstemännen bad att få ta ner ikonen från väggen, för han misstänkte att den var försedd med små kanaler som innehöll den droppande oljan. Först undersökte han omsorgsfullt väggen där ikonen hängde, och sedan petade han ut den genomblöta pappersbilden ur plastramen och tog bort den från glaset som den satt bakom. Han hit-

tade ingenting misstänkt. Då rev han bort en liten bit av högra översta hörnet och stoppade den i fickan. I det ögonblicket började oljan återigen att av sig själv rinna från pappersikonen, medan han stod med den i händerna och såg hur det skedde. Han fick ihop ikonen igen, mumlade fram en bön av något slag, och så tog de fem herrarna hastigt avsked. Det var både det första och det sista statliga besöket som familjen Nazzour någonsin skulle få.

HELBRÄGDAGÖRELSER

Första gången jag kom till Nazzours hem var år 1993. Soufanieh är en trevlig och lugn stadsdel i Damaskus. Huset ligger bakom ett jättestort flygplan som har gjorts om till restaurant. Det är på två våningar och ligger inkilat mellan andra, liknande hus. Bredvid framdörren hänger en skylt: "De som bor i detta hus avböjer ... varje form av gåvor".¹⁰¹ Om folk skickar ett kuvert med pengar och ber om en bomullstuss med den undergörande oljan, får de ett kuvert som innehåller både den bomullstuss de bett om och pengarna som de skickade.

På nedre botten ligger familjens före detta vardagsrum, som nu mera liknar ett kyrkorum. Det är där man kan se ikonen som har utsöndrat en sådan mängd olja. En trappa upp finns sovrummet, ännu ett vardagsrum, och en terrass med pergola, där en stor del av familjens sociala liv äger rum. Myrna och Nicolas tar vänligt emot de besökande. Nicolas ser ut som en typisk arab, med mörkt hår, tjock mustasch och vänlig utstrålning. Myrna, en vacker ung mor, utstrålar samma värme men är dessutom på ett odefinierbart sätt präglad av ett inre lugn och djup harmoni. Paret har nu två barn som helt naturligt smälter in i familjens ganska speciella vardag, där det ibland också ingår tusentals besökande.

Som den dagen, den 19 december, när mellan fem och tio tusen troende människor hade samlats utanför Nazzours hus i bön. Plötsligt öppnades en gång genom folkmassan, och en ung soldat, Mohammed Al Kahwaju, blev synlig, bärande sin far i armarna. Mohammeds far hade blivit förlamad i hela ena sidan av kroppen när några militärer kom hem till honom för att tala om att hans son hade omkommit i striderna i Libanon. Det visade sig senare att detta var ett missförstånd, men det gjorde inte faderns förlamning bättre. I hopp om ett mirakel kom där-

för Mohammed bärande på sin far den där dagen. Han lade honom på soffan i familjens vardagsrum och gick sedan ut för att be om ett under. Myrna berättar själv vad som hände. "Jag gick bort till den sjuke och sade åt honom: 'Bed. Bed till jungfru Maria om förbön för att du ska bli frisk.' Och strax därefter började han resa sig upp. Han kom på benen, först med viss svårighet, men så småningom började han gå. Hans son var kvar där ute och bad för sin far. Plötsligt såg han honom framför sig, upprätt. Han kastade sig på knä och ropade högt i glädje: 'Tack, o tack, o heliga jungfru!' Folk ropade: 'Han är botad, han är helad, prisad vare Gud, hell dig, Maria ...' Några klappade i händerna, andra grät."

De flesta sådana helbrägdagörelser har ägt rum i huset i Soufanieh, men många har också skett på andra platser, där man har haft de oljeindränkta bomullstussarna. Första gången det hände var en lördag, den 11 december 1982. Då kallades Myrna, Nicolas och pater Zahlaoui till en man som hette Samir Hanna. Några dagar tidigare hade Samir haft en hjärtattack, och därefter en hjärnblödning som gjort honom partiellt förlamad. Tillståndet var kritiskt, och läkarna sade att han kunde dö när som helst. En av Samirs vänner hade varit hos Myrna och fått en bomullstuss med den undergörande oljan. Med den kom han tillbaka till sin gode vän som nu låg i koma, och trots de anhörigas protester öppnade han munnen på honom och stack in bomullstussen. Då öppnade Samir ögonen, och sedan dess har han inte haft några men av hjärnblödningen.¹⁰² Över hans säng hängde en ikon. Efter helbrägdagörelsen började den utsöndra olja, och det fortsatte den att göra i tre veckor.

Den 25 januari 1983 kom Alice Bénilian till Soufanieh. Hon hade varit lam i höger arm i 13 år, och nu hade armen börjat förtvina. Hon bad framför ikonen, och då kände hon ett tryck på huvudet tre gånger, som om någon lade handen där. Tredje gången upplevde hon vad hon själv beskriver som en kula av eld, som trängde in i huvudet på henne, och därifrån spred den sig ner i bröstet. I samma ögonblick fick armen färg och hon kunde röra den efter att i årtal ha varit förlamad. Helbrägdagörelsen bekräftas i en rapport av läkaren Pierre Salam, som avslutar sin rapport med orden: "Jag har personligen ingen täckande vetenskaplig förklaring till detta tillfrisknande."¹⁰³

Under tiden fortsatte ikonen att utsöndra sin undergörande olja, och

människor fortsatte att bli friska efter att ha blivit välsignade med den. Detta fick den ortodoxe patriarken att den 31 december 1982 besluta att ikonerna skulle flyttas från familjen Nazzours hem till Heliga korsets kyrka. Så skedde under stora festligheter den 9 januari. Medan ikonerna fanns utställd i kyrkan kom inte minsta droppe olja ur den, vilket naturligtvis väckte stor uppståndelse. Den 21 februari 1983 ringde det på dörren hos Nazzours. In kom två grekisk-ortodoxa präster som med sammanbitna miner lämnade tillbaka ikonerna i en svart plastpåse. I oktober 1983 började oljan återigen att rinna, nästan ett år efter första gången. Nu kom oljan inte bara från ikonerna, utan från många av de fotografier som man efter hand hade tagit av den och som hade spritts runt om i världen.

Följande tillfällen känner man till:

22 oktober 1983	Det rinner olja från 15 fotografier
2 november 1983	15 fotografier
3 november 1983	9 fotografier
4 november 1983	18 fotografier
5 november 1983	10 fotografier
6 november 1983	43 fotografier

Oljan har varit föremål för flera kemiska analyser som har visat att det är tal om en särskilt ren olivolja.¹⁰⁴

UPPENBARELSER OM KYRKANS ENHET

Den 18 december omkring kl 23.30 satt Myrna försänkt i bön tillsammans med sin mor och pater Zahlaoui. Plötsligt reste hon sig och gick hastigt upp på terrassen, följd av sin mor som fick med resten av dem som fanns i huset. Myrna föll på knä och berättade att hon såg en ljusglob över träden i parken framför huset, och i globen visade sig jungfru Maria. Så här beskrev Myrna henne: "Hon var klädd i en vit klänning och över den hade hon en kappa med ett blått bälte, och en slöja som på hennes vänstra sida hängde hela vägen ner till fötterna. Hon var mycket vacker. Jag kan inte beskriva henne bättre än så – orden räcker inte till." Myrna tog för givet att de andra också kunde se henne, och inte förrän

En liten pappersbild av jungfru Maria med barnet började utsöndra olja 1982. Efter att inte ha avgett en droppe på mer än tio år, började det åter rinna olja från den kl 01.30 på långfredagen år 2001.

någon viskade: "Var är hon?" förstod hon att det bara var hon själv som såg synen. I detta extatiska tillstånd hörde hon för första gången Maria tala till sig:

"Mina barn, tänk på Gud: Gud är med er. Ni vet allt, men ni vet ingenting. Er kunskap är en ofullkomlig kunskap, men den dag ska komma när ni känner till allting, så som Gud känner mig. Gör gott mot dem som gör ont, och vålla ingen någon skada. Jag har givit er olja, mer än ni kunde ha bett om. Och jag vill ge er något som är mycket starkare än olja. Omvänd er och tro. Och tänk på mig i er glädje..."

Detta var det första av en rad budskap som Myrna skulle få från jungfru Maria och från Jesus.¹⁰⁵ Budskapen kom med jämna mellanrum ända till 1990 och handlade om klassiska teman i den profetiska spiritualiteten – omvändelse, tillit och överlämnande åt Kristus, ett liv som speglar trons beskaffenhet. Men en aspekt betonas särskilt i budskapen – kyrkans enhet. Damaskus är, som redan nämnts, en stad med många religiösa grupperingar, och i synnerhet de kristna traditionerna har levt sida vid sida utan någon egentlig kontakt med varandra. Det finns fortfarande, speciellt bland de ortodoxa kristna, en känsla av djup förned-

ring över korsriddarnas framfart i Orienten. Bättre blev det inte av att en del av de ortodoxa kyrkorna på 1500-talet valde att förenas med Rom. Detta betraktades av andra ortodoxa kyrkor som förräderi och ledde till ytterligare splittring. Därför finns det i dag, förutom de traditionella syrisk-ortodoxa, armenisk-ortodoxa och grekisk-ortodoxa kristna, också syrisk-katolska, armenisk-katolska och grekisk-katolska kristna. Därtill kommer att de ortodoxa och katolska kristna följer olika kalendrar, så att man firar påsk på olika datum med rent absurda situationer till följd. Vissa kristna grupper minns korsfästelsen, medan andra redan har kommit till uppståndelsehögtiden. Det är inte konstigt om den övervägande muslimska befolkningen har svårt att ta det kristna budskapet om enhet och kärlek på allvar, när de kristna inte ens kan bestämma sig för att fira påsk samtidigt.¹⁰⁶ En av de främsta uppmaningarna från Soufanieh är därför att gemensamt fira påsk. Detta är en praxis som redan håller på att vinna gehör i Syrien som ett av de första länderna i världen.¹⁰⁷

Myrna är, som sagt, grekisk-katolsk, och Nicolas är grekisk-ortodox. Deras äktenskap ses därför som en symbol för den enhet som budskapen i Myrnas visioner handlar om. Budskapen talar ofta om behovet av större enhet mellan de kristna. Enheten är Kristi vilja:

”Kyrkan som Jesus har grundat är en, eftersom Jesus är en. Kyrkan är himmelriket på jorden. Den som har splittrat den har syndat, och den som har glatt sig åt dess sönderfall har syndat. Jesus har grundat den. Den var helt liten, och när den började växa blev den delad. Den som har splittrat den, har ingen kärlek i sig” (24 mars 1983).

EXTAS OCH STIGMATISERING

Den 24 oktober 1983 föll Myrna första gången i extas, ett tillstånd som upprepades ytterligare tre gånger. Hon minns ingenting av det som skedde omkring henne, men i gengäld säger hon sig ha upplevt olika inslag i Kristi lidande – smärta i händerna, i fötterna, i sidan och i pannan. Dessa upplevelser blev allt intensivare fram till den 25 november samma år, när det hade uppstått blödande sår, framför allt i pannan. Flera läkare kom och undersökte sårmärkena. Blodet analyserades och visade sig vara Myrnas eget. Men det märkligaste med såren var inte hur de hade uppkommit. Läkarna var mer förundrade över hur de plötsligt försvann.

Myrna under stigmatiseringen på skärtorsdagen år 2001.

Myrna fick blödande sår kl 16.15. Kl 22.00 fanns det inte ett spår av dem, och inte heller några ärr.

Medan allt detta pågick fanns det säkert en och annan som tänkte: Vad säger då Nicolas? Många tyckte nog att Myrna, som nu så tydligt hade blivit utvald av himlen, borde dra sig tillbaka till ett kloster och låta Nicolas ta sig an familjen. Men så blev det inte, i synnerhet inte efter ett budskap som Myrna fick ta emot medan hon var stigmatiserad: "Detta är allt jag vill. Jag har inte kommit för att åtskilja. Ditt äktenskap ska förbli som det är."

LÖFTET I DET SISTA BUDSKAPET

Händelserna fortsatte oavbrutet, ända tills de slutade tvärt, år 1990. Det året hade påskhögtiderna infallit vid samma tid. De tidigare tillstånden av extas och stigmatisering hade alla inträffat när påsken firades samti-

digt – 1984, 1987 och 1990. Av flera budskap hade det klart framgått att Kristus och jungfru Maria inte skulle visa sig förrän nästa gång påskén åter firades samtidigt. På den åttonde årsdagen av när uppenbarelserna började, den 26 november 1990, fick Myrna sin sista vision, i vilken Maria sade till henne:

”Frukta inte, min dotter, om jag säger dig att du ser mig för sista gången innan påskhögtiden blir förenad... Vad oljan beträffar, ska den fortsätta att visa sig på dina händer till min sons förhärlligande, när han önskar det och vart du än går. Vi är med dig och med envar som önskar att påskhögtiden blir förenad.”

Och så blev det. Uppenbarelserna, extasen och stigmatiseringarna upphörde, men oljan fortsatte att rinna från Myrnas händer vid speciella tillfällen, både i och utanför Syrien. Det funderades mycket över vad som kunde ligga i detta att Myrna inte skulle se Jesus och Maria förrän påskhögtiden blev förenad. Skulle de visa sig igen först när de kyrkliga auktoriteterna hade enats om att gemensamt fira påsk? Eller skulle de visa sig nästa gång högtiderna ändå kom att infalla samtidigt? Åren gick, Myrna och Nicolas fick sitt andra barn och levde sitt liv vidare. De kunde inte ge något säkert svar på frågan. Men förväntningarna steg, ju närmare man kom påskén 2001. Då skulle påskén återigen infalla samtidigt. Skulle det bli en påsk med alldeles speciella uppenbarelser i Soufanieh?

LÖFTET GÅR I UPPFYLLELSE ÅR 2001

Mot bakgrund av det stora löftet hade pilgrimer från hela världen kommit resande till Damaskus – från Libanon, Jordan, Irak, Egypten, Frankrike, Holland, Canada, USA, Australien, Tahiti – och Danmark.

Liksom andra länders TV-team hade också en dansk grupp flugit till Syrien för att filma ett inslag i ett dokumentärprojekt om mirakler som bildkonstnären Lene Stæhr, grafikern Alec Due och jag har initierat med Stæhr som instruktör, Due som samordnare och mig som researchansvarig. Projektet bygger på mycket av det källmaterial som också ligger till grund för den här boken. Filmen produceras av Zentropa Real med stöd från Det Danske Filminstitut. Det Danske Filminstitut och Zentropa hade fått veta att det kunde finnas en möjlighet att filma en stigmatisering, även om det hela bara byggde på en profetia som en

Familjen Nazzours sovrum var för litet för alla pilgrimerna. I förväntan om att det skulle ske stora ting hade man därför i förväg via en stor TV förbundit sovrummet med vardagsrummet, varifrån fler människor kunde följa händelserna.

person i extas hade upplevt 1990. Filminstitutet och Zentropa menade att det ändå kunde vara värt att ta chansen. Ett sådant tillfälle att filma ett under ges sällan, och även om det inte skulle hända någonting alls, kunde det ändå vara tillräckligt intressant att filma alla de pilgrimer som reste till Soufanieh i hopp om att Gud skulle göra något. Det visade sig vara en förnuftig inställning.

På skärtorsdagen den 12 april 2001, kl 13.45, efter ett uppehåll på elva år, visade de oförklarliga såren sig återigen på Myrnas händer, på översidan av hennes fötter, på hennes panna och i hennes sida. Såret i sidan var 12 cm långt. Själva stigmatiseringen började med att en skakning gick genom Myrnas kropp. Det var uppenbart för alla att hon hade ont, även om hon försökte behärska sig så mycket som möjligt. Man bar in henne till sängen, där hon fick av sig skorna, och där låg hon sedan i svåra smärtor till kl 21. Särskilda vittnen fick lov att vara med inne i sovrummet, men de andra pilgrimerna kunde följa händelserna via en stor skärm som var uppställd i vardagsrummet. Folk blev starkt berörda av att se de smärtor som hon – liksom vid de tidigare stigmatiseringarna – upplevde som Kristi smärtor. Flera läkare fanns på plats, bl a neurologen Philippe Loron från Paris och kirurgen Mansouri från USA. Båda beskriver hur såren var knivskarpa, såg ut att komma inifrån och inte hade orsakats genom yttre påverkan. Det rann blod från alla såren, utom från dem på fötterna. Liksom vid tidigare tillfällen var läkarna minst lika förvånade över sårens plötsliga försvinnande som över hur de uppkommit. Kl 21 hade de fortfarande blött. Dagen efter fanns det inte ett spår av dem, inte ens några ärr.

Förutom allt kamerafolk, alla pilgrimer och alla präster, kom också den melkitisk-katolske biskopen från Tripoli i Libanon kl 15 och var, liksom de andra, vittne till allt som skedde. Han satt vid hennes säng och bad en halvtimme, djupt rörd av vad så många människor såg som en symbol för Kristi lidande över splittringen inom kyrkan. Innan han var tvungen att ge sig iväg sade han till Myrnas andlige vägledare, pater Zahlaoui: "Säg till Myrna att jag har bett innerligt för henne och bönfallet vår Herre och jungfru Maria att de ska ge henne den styrka och det mod hon behöver för att förbli sitt uppdrag trogen och triumfera över djävulens frestelser."¹⁰⁸

För första gången sedan 1990 rann oljan också från den lilla ikonen, som under åren dessemellan inte hade avgivit en enda droppe. Kl 01.30 natten mellan skärtorsdagen och långfredagen började den återigen ge ifrån sig så mycket olja att den lilla glasskålen som den stod i blev halvfylld.

1990 hade Myrna hört att Kristus lovade henne att också han skulle uppenbara sig för henne igen, nästa gång datum för påsk sammanföll.

Och så blev det också, den där påskaftonen. Kl 14.15 började Myrnas ansikte och händer utsöndra olja, medan hon satt och bad tillsammans med pilgrimerna. Hon fördes till sin säng och föll i extas som varade i 35 minuter. När extasen var över berättade hon för dem som satt omkring sängen hos henne att hon hade sett jungfru Maria och pater Malouli, som hade dött den 5 maj 2000 och som hade varit en nära vän till Myrna. De båda tog med henne till Kristus, och alla badade i ljus, i synnerhet Kristus. Det var då han gav dem det budskap som pater Fadel skrev ner under extasen och som sedan översattes från arabiska till andra språk: "Mina barn, jag har givit er ett tecken på min ära. Bliv kvar på er väg. Jag är med er. Om inte, ska jag stänga himlens portar för er. Men här är er Moder, som lider, ber och säger till mig: 'O Herre, du är fullkomlig kärlek!' Och jag säger: 'Tappa inte modet, o du himlens port, för jag älskar dem och önskar att de ska besvara denna kärlek genom att giva.'

Mina barn: Försök att se på er själva sådana som ni i sanning är, och att väga er trofasthet genom att uppnå hjärtats enhet bland er. Pryd er med tålmod och vishet och var inte rädda om ni misslyckas. Förbli fasta i hoppet. Lita på mig. Jag ska aldrig överge dem som gör min vilja ..." ¹⁰⁹

Liksom i de tidigare budskapen hörde Myrna åter Kristus tala om betydelsen av kyrkans enhet, betydelsen av att vara förenade, först och främst i hjärtat. En av pilgrimerna, Gabriel Berberian, hade rest till Damaskus från Canada. Han hade väntat på den här dagen ända sedan 1990 och sade: "Jag är tacksam och glad över det som har skett. För mig är det en otrolig gåva att ha fått vara med och ha fått vara så nära en gudomlig uppenbarelse i vår egen tid. Jag känner också att vi som var med vid denna påskhögtid var just så förenade som Kristus önskade, trots att vi kom från många olika samfund. Jag är en lycklig man!"

Mirakel” kommer av det latinska ”mirari”, ”att förundra sig”. Både troende och icke troende har skäl att förundras över de religiösa mirakler från hela världen som teologen Niels Christian Hvidt berättar om. I en nykter beskrivning av både oförklarliga händelser och de vetenskapliga undersökningarna av dem, i intervjuer med berörda och inte minst i bokens många illustrationer förs läsaren tätt intill det otroliga och oförklarliga.

Författarens mål har varit att beskriva undren så som de ses och upplevs av människor i hela världen samt hur de tolkas av dem som blivit berörda. ”För det är bara när miraklerna tolkas i ljuset av tron, som de blir något mer än bara märkliga händelser – de blir de under och tecken som boken handlar om”, skriver Niels Christian Hvidt. Vi får bland annat möta madonnastatyer som gråter blod, nattvardsbröd som förvandlas till människokött, en hemmafru som mottar budskap, självtändande vaxljus i Gravkyrkan i Jerusalem och en rysk ikon i en kyrka i Köpenhamn som plötsligt avsöndrar olja.

Bokens fjorton horisontvidgande berättelser om moderna mirakler väcker frågan om hur vi placerar fenomenet i den moderna världsbilden. I bokens bakgrundsartiklar belyser Nils Christian Hvidt miraklernas historiska och aktuella roll inom såväl teologi som naturvetenskap.